

En lille kort køretur i det blide solskin bragte hende til den nærmeste by, som lå næsten øde hen.

Det eneste, der rørte sig i gaden, var en kat, der krydsede vejen. Faktisk lå den midt på vejen og solede sig i det hvide lys. Det var tydeligt, at den nød det med hver en fiber i sin kattekrop, og den var en levende indikation på, hvor få biler der passerede igennem byen for tiden.

Viktoria holdt ind ved den lokale købmand. Endnu et levn fra fortiden. Hun huskede den så glimrende fra sine ferier hos onklen. Det var en blandet landhandel, eller det havde den i hvert fald været dengang. Der havde været mange små kroge med en masse kuriositeter at gå på opdagelse i. Som lille havde hun altid brændt sine penge af hurtigt. Amanda havde været bedre til at gemme på dem. Da de voksede til, byttede rollerne på et eller andet ikke nærmere defineret tidspunkt, men det måtte vel have været i takt med, at Viktoria generelt var begyndt at tage flere og flere forbehold. Måske blev det affødt af en angst for at vælge forkert og stå uden midler, lige så nøgen og afklædt i den økonomiske sfære, som hun følte sig i den menneskelige. Spontaniteten og umiddelbarheden var væk, troen på at livet bar en.

Da hun trådte ind i den lille mørke, kølige butik, blev Viktoria hurtigt klar over, at også den havde hun set med barnets øjne, eller måske havde den vitterligt forandret sig på de år, der var gået. Den kunne ikke have mange kunder mere i et samfund, hvor alt var blevet stuvet sammen i kæmpe centre, der solgte alt fra elastikker til ferierejser og biler.

Hun kunne da også hurtigt konstatere, at der kun lige stod det allermest basale og nødvendige på hylderne. Bag

disken stod en lille forsagt og nervøs mand. Han mindede næsten om hendes far ...

"Goddag," sagde hun.

Det virkede, som om lyden af en menneskelig stemme, der henvendte sig til ham, gav ham et chok. Han for sammen, hvorefter han virkede flov, og med en meget spagfærdig røst gengældte han hendes hilsen.

"Her virker meget stille i byen i dag," fortsatte hun, selvom han ikke virkede indstillet på at indgå i en lang samtale. "Hvor er alle mennesker henne?"

"Det er lyset," svarede han med et flakkende blik. "Der er ikke mange, der bryder sig om at gå ud i det."

"Jamen, hvorfor dog ikke?" udbrød Viktoria forbløffet.

"Det stikker," sagde han stadig med det flakkende udtryk i øjnene. Der var et strejf af paranoia.

"Stikker," gentog Viktoria, som om hun smagte på ordet.

"Ja, man ved ikke, hvad det er for noget," sagde han, mens han lænede sig hen over disken og sænkede sin stemme til en næppe hørbar hvisken, som om han var bange for, at han blev aflyttet.

Han vedblev at hviske: "Først troede de jo, at det var en komet på kollisionskurs med jorden, og at det var derfor, der kom mere og mere af dette væmmelige lys."

Viktoria vidste ikke hvorfor, men da han kaldte lyset for væmmeligt, gøs det inde i hende. Hun sagde ham ikke imod af gammel vane.

"Nu er de vist gået væk fra den teori. Det sidste, jeg hørte, var, at den var blevet afbøjet af jordens tyngdefelt. Men uanset hvad det er eller ikke er, bringer det ikke noget godt

med sig. Det kan enhver mærke, og folk holder sig inden døre. Det er også det klogeste, hvis du spørger mig. Jeg håber bare, at de kan sende nogen op og sprænge kometen i stykker. Der er sikkert alle mulige slags skadelige stråler, der udsendes fra den.”

”Men det er vel under alle omstændigheder bedre, end at den kolliderer med jorden,” sagde Viktoria prøvende.

”Ja, folk var meget angst til at begynde med ... usikkerheden og al den slags ... men jeg ved faktisk ikke, om det er blevet meget bedre ... der er noget ildevarslende i dette lys ... det sætter sig i sindet, hvis du spørger mig ...” Det var, som om han ikke helt havde været med i samtalen, selvom det var ham, der talte. Hans tale havde været stødvis, og pludselig vågnede han op med et sæt. Mistænksomt stirrede han på Viktoria, som om hun var en slags hemmelig spion, der var udsendt for at lokke statshemmeligheder ud af ham.

”Skulle du have noget?” spurgte han skarpt.

”Ja ja, naturligvis.” Hun forsøgte sig med et svagt smil, som han ikke gengældte.

Derpå gik hun lidt rundt i butikken og samlede nogle varer sammen. Mere symbolsk, end fordi hun rent faktisk havde brug for dem, for Christen holdt hende faktisk forsynet med alt ...

Viktoría var en smule lettet, da hun trådte ud af den mørke, indelukkede butik og tilbage i lyset. Manden nåede lige at sige til hende, at hun burde skærme sig med en paraply eller lignende, når hun gik i det. Eller endnu bedre pakke sig ind, så hun ikke fik det på huden, og endelig huske at bruge solbriller, så det ikke skar hende i øjnene.

Hun takkede ham for rådene og ærgrede sig over det bagefter. Det var igen den gamle vane, der tog over, uden at hjertet var med i det. Hun græmmede sig, for hun følte overhovedet ikke et behov for nogle af hans forslag, og det ville hun gerne have tilkendegivet.

Katten lå stadig på vejen og badede sig saligt i lyset. Det havde åbenbart en anden effekt på dyr end på mennesker, for vejen lå stadig øde og mennesketom hen. De sad måske alle sammen inde i deres huse og lumrede for at skærme sig. Tanken virkede tragikomisk på hende, men hvis man skulle tage købmandens ord for pålydende, var det jo scenariet.

Viktoría lagde varerne i bilen og vandrede lidt hen ad vejen. Tankerne faldt på en spøgelsesby, bortset fra at alt var pænt og velholdt, og der voksede fine blomster i de små haver.

Da hun kom hen til katten, satte hun sig på hug og aede den. Den spandt fornøjet, og hun bildte sig ind, at hun næsten kunne forstå den. Ikke på menneskesprog, men i en

langt mere universel og ordløs strøm fortalte den hende om det særlige velvære, den havde på lige netop denne dag.

Viktoria kunne kun give den ret. Hun rejste sig igen, og den rullede rundt.

Hun vandrede lidt videre, til hun nåede det lille gadekær midt i byen. Det var sådan et fiktivt vendepunkt for hendes vandring på må og få, og hun var lige ved at vende om, da hun så døren gå op i et af husene og et hoved stikke ud.

Personen åbnede kun lige døren på klem, som om der stod en ubuden gæst derude, som man endelig ikke skulle opmuntre til at sætte foden indenfor. Døren blev lukket hastigt igen, og Viktoria nåede ikke at konstatere, om det var en mand eller en kvinde.

Kort tid efter blev døren åbnet på ny, og en skikkelse, der var indhyllet i mørkt klæde fra top til tå, pilede hastigt hen over gaden og ind i et af husene overfor. Det så helt absurd ud.

Måbende stod Viktoria i nogle sekunder, løsrev sig så og begyndte at gå tilbage mod bilen. Hun havde en fornemmelse af, at der inde bag de mørke ruder stod folk med snuden presset mod dem og holdt øje med den mærkværdige skikkelse, der trodsede enhver "sund fornuft" og vandrede frem og tilbage i den øde gade.

Tanken virkede komisk på hende. Hun havde aldrig følt sig som en attraktion før, og da hun gik videre, glemte hun hurtigt sine overvejelser.

Lyset faldt blidt ind mod hende, og det blev så dejlig lunt, at hun tog jakken af.